

maa anses for sandsynligt, at de ingen Pension ville faa. Er denne derimod en sifter Ret, ville de hurtigere trække sig tilbage, hvilket maa anses for heldigere for Publikum. De Tilfælde af nævnte Art, som ville indtræffe, ere vistnok saa forholdsvis faa, at den pekuniære Side af Sagen ingen Rolle vil spille.

Om Pensionsrettens Dphør maa for Apotekerne gælde lignende Regler som for Enkerne.

Endelig foreslaar Kommissionen, at der — i Sighed med, hvad der gælder for Embedsmænd — af Fonden skal kunne ydes Hjælp til fader- og moderløse Børn af Apotekere, der have været undergivne Bestemmelse om Afgiftspligt efter Loven af 10de April 1895. Denne Hjælp vil ligeledes kunne gives i Form af en Pension, og et Beløb af indtil 200 Kr. for hvert Barn — altsaa det dobbelte af, hvad Enken kan faa som Hjælp til Børnenes Opdragelse —, forekommer os at være et passende Beløb. Da Hjælpen kun bør ydes, hvis Trang og Værdighed er til Stede maa det overlades Justitsministeriet, om Pension skal tilstaaes, og hvormed der da skal gives. Pensionen maa ophøre med det 18de Aar, eller forinden, hvis Betingelserne for dens Tilstaaelse ikke fremdeles ere til Stede.

ad 3. Med Hensyn til den nærmere Gennemførelse af et Forslag om, at der af Fonden ogsaa skal kunne ydes Hjælp til Subventionsapoteker, maa det anses for givet, at der ikke kan fastsættes specielle Regler om, i hvilke Tilfælde saadan Hjælp kan ydes, eller om hvor meget der i bekræftende Fald kan tilstaaes. Begge Dele maa overlades Administrationen, altsaa Justitsministeriet, der maa afgøre, om der i det enkelte Tilfælde trænges til Hjælp, og i bekræftende Fald hvor stor denne bør være. Derimod bør det formentlig bestemmes, at Hjælpen maa gives som en aarlig Understøttelse til Bevillingshaveren og kun maa fastsættes for en vis Tid, f. Eks. ikke for et længere Tidsrum end 3 Aar ad Gangen, saaledes at det efter Udløbet af denne Tid maa være Genstand for en fornøjet Overvejelse, om der atter kan tillægges Apotekeren Hjælp, og i saa Fald hvor meget.

I den af os i sin Tid afgivne foreløbige Betænkning var det paa et nærmere angivet Grundlag beregnet, at den der foreslaaede, ved den senere Lov fastsatte Afgift, naar den blev paalagt samtlige for Tiden værende personlige Apotekere, vilde beløbe sig til c. 80,000 Kr. aarligt. Saafremt dette slaar til, vil Indtægten i hvert Tilfælde langt overstige, hvad der efter de foranstaaende Forslag vilde udtræbes; men den anførte Sum hviler, som i Betænkningen angivet, paa en temmelig usikker Kalkule. Sikkerhed for, hvad den paalagte Afgift vil indbringe, vil først kunne opnaas, naar de ved Lovene af 1894 og 1895 foreskrevne Oplysninger om de personlige Apotekers Indtægter og Udgifter have foreligget i nogen Tid. Kommissionen nærer imidlertid for sit Vedkommende ikke Tvivl om, at Fondens Midler ville vise sig tilstrækkelige til at fyldestgøre i et hvert Fald de her foreslaaede Formaal, saaledes at der altsaa, selv efter at Pensionerne til Enkerne og de saa Apotekere, der paa Grund af Svagheit fratræde, ere udredede, endnu vil blive tilstrækkeligt tilovers til Understøttelse til Subventionsapoteker.

Under Kommissionens Forhandlinger er der blevet fremdraget Spørgsmaal om andre Maader, hvorpaa Apotekerfonden kunde anvendes i Apotekervæsenets Interesse,